

Νίκος Καββαδίας

A BORD DE L' "ASPASIA"

Ταξίδευες κυνηγημένη από τη μοίρα σου
για την κατάλευκη μα πένθιμη Ελβετία,
πάντα στο deck, σε μιά σαίζ-λόγκ πεσμένη, κάτωχρη
απ' την γνωστή και θλιβερότατην αιτία.

Πάντοτε ανήσυχα οι δικοί σου σε τριγύριζαν,
μα εσύ κοιτάζοντας τα μάκρη αδιαφορούσες.
Σ' ό,τι σου λεγαν πικρογέλαγες, γιατί ένιωθες
πως για τη χώρα του θανάτου οδοιπορούσες.

Κάποια βραδιά, που από το Στρόμπολι περνούσαμε,
είπες σε κάποιον γελαστή, σε τόνο αστείου:
" Πώς μοιάζει τ' άρρωστο κορμί μου, καθώς καίγεται,
με την κορφή τη φλεγόμενη του ηφαιστείου!"

Ύστερα σ'είδα στη Μαρσίλια σαν εχάθηκες
μέσα στο θόρυβο χωρίς να στρέψεις πίσω.
Κ' εγώ, που την υγρή έκταση αγάπησα,
λέω πως εσένα θα μπορούσα ν' αγαπήσω.